

[Glilstrup]

juni, havde Folketinget igennem de forløbne 9 måneder, var der vel gået, været igennem en lang, lang, lang, lang række forhandlinger om det emne, som vi nu beskæftiger os med igen i dag. Og både før, under og efter disse forhandlinger var Fremskridtspartiets standpunkter og ordvalg – man har jo sproget til at sige sin mening med og ikke til at dække den i – været præcis af samme karakter som i dag. Men så sent som den 4. juni, altså før midnat, havde vi oplevet, at selv Centrum-Demokraterne havde stemt imod deres eget forslag, som man nu gennemfører, og Fremskridtspartiet havde stået helt alene ved afstemningen om at få straffelovens § 261 tilføjet den tilføjelse, som Centrum-Demokraterne fremsætter forslag om i dag. At man i en forsamling, der i allerhøjeste grad havde forhandlingerne i løbet af dagen den 4. juni, forhandlingerne den 2. juni, hvor der havde været en tilsvarende afstemning, og forhandlingerne i den foregående folketingssamling i erindring, at man dér slutter af med at sige, at forhåbentlig vil kommende grundlovsdage vise, at man virkelig kan vinde sejr for frihedsrettighederne i Danmark, det var dog et fromt ønske at fremsætte i den situation. Nu må vi så bare 14 grundlovsdage efter konstatere, at frihedsrettighederne stadig knægtes i Danmark af blokadefolkene ved de forskellige garager, sådan som vi har set dem opføre sig de seneste dage, og sådan som vi ned igennem 1980'erne og den del af 1970'erne, der lå efter den 5. juni 1976, også oplevede, hvordan man totalt undertrykte den personlige frihed, det mest fundamentale i hele retsvæsenet, nemlig det, at man trygt og uforfærdet kan færdes dér, hvor man har lovligt ærinde; det er i den grad trykket under fode. Derfor er der grund til i dag, den 20. februar 1990, at gentage, hvad der blev sagt i samlingen 1975-76 – desværre.

Nør Christensen (CD):

Jeg er blevet stillet over for det helt konkrete spørgsmål, hvor mange eksempler der egentlig var på, at man har hindret folk adgang til steder, hvor de havde et lovligt ærinde.

Jeg har her ved siden af mig de udskrifter, som har kunnet fremskaffes via edb-anlæg, og jeg har talt eksemplerne op. Jeg skal bare gøre opmærksom på, at det er et meget, meget stort antal, rigtig mange og alt, alt for mange.

Hr. Ole Espersen beder om at få defineret, hvad truende adfærd er. Truende adfærd kræver naturligvis en beskrivelse, det ved hr. Ole Espersen også udmærket godt. Og når en sådan beskrivelse foreligger, er det naturligvis op til domstolene at afgøre, om der har været tale om en truende adfærd. Det er vist ganske normalt inden for det strafferetlige område.

Men jeg skal da henvise til, hvad jeg sagde under min ordførertale. Det, som for CD var og stadig er magtpåliggende, er at få fastslået den uacceptable udvikling af en arbejdskonflikt, det uacceptable i, at truende adfærd, der ofte vil implicere en højere grad af krænkelse af det enkelte menneskes integritet end en fysisk hindring, bliver brugt til at hindre almindelig adgang til steder eller lokaler, hvortil der normalt er fri passage.

Det var, hvad jeg sagde under min ordførertale, og jeg skal naturligvis ikke stille mig op og give en egentlig konkret beskrivelse af, hvad der i enkeltituationer kan betegnes som truende adfærd. Det ved hr. Ole Espersen også udmærket.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 51:

Forslag til folketingsbeslutning om risiko og risikokommunikation.

Af Leif Hermann (SF) m.fl.
(Fremsat 10/1 90).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljøministeren (Lone Dybkjær):